

Sygn. akt III SK 21/08

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Ewy P
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanej E S.A w K
o nieuzasadnione wstrzymanie dostaw energii elektrycznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 5 listopada 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 24 stycznia 2007 r., sygn. akt VI ACa 730/06,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2007 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powódki Ewy P od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie z dnia 23 lutego 2006 r. oddalającego odwołanie powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 października 2004 r. o umorzeniu postępowania administracyjnego wszczętego na wniosek powódki w sprawie nieuzasadnionego wstrzymania przez E S. A. dostaw energii elektrycznej do lokalu mieszkalnego przy ul. w Z.

W skardze kasacyjnej wniesionej od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego pełnomocniczka skarżącej strony powodowej będąca adwokatem zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego polegające na:

- a) błędnej wykładni art. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. 2006 r., nr 89, poz. 625 ze zm.) przez przyjęcie, że „wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej”, o którym mowa w art. 6 ustawy Prawo energetyczne oznacza wyłącznie zdarzenia opisane w art. 6 powołanej ustawy;
- b) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego w związku z § 2 pkt 2 umowy sprzedaży energii elektrycznej nr 2201/BG/2001 z dnia 15 czerwca 2000 r. polegające na przyjęciu przez Sąd Apelacyjny, że stwierdzenie zasadności rozwiązania umowy sprzedaży energii elektrycznej nie należy do kompetencji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

W wykonaniu obowiązku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. – pełnomocniczka powódki wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadniając to tym, że „wskazane naruszenie prawa materialnego przez Sąd II instancji czyni ją w sposób oczywisty uzasadnioną”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o oddalenie skargi kasacyjnej; o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Chociaż pełnomocniczka skarżącej wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to skarga nie zawiera wyводу prawnego wskazującego, w czym wyraża się jej „oczywistość” i

nie przedstawia argumentów wykazujących, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej jako jedna z przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa. W niniejszej sprawie stan taki nie występuje.

Trafne jest stanowisko Sądu drugiej instancji, że w stanie faktycznym sprawy nie doszło do "nieuzasadnionego wstrzymania dostaw energii elektrycznej" w rozumieniu przepisów ustawy Prawo energetyczne – art. 6 tej ustawy. Nie wystąpiła bowiem żadna z przesłanek wstrzymania dostaw energii elektrycznej: sytuacja, gdy przedsiębiorstwo energetyczne, które dostarcza energię elektryczną na podstawie stosownej umowy zaprzestanie dostaw tej energii wskutek stwierdzenia, że instalacja znajdująca się u odbiorcy stwarza bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub środowiska lub wskutek stwierdzenia, że nastąpił nielegalny pobór energii elektrycznej bądź w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobraną energię elektryczną co najmniej miesiąc po upływie płatności pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Żadna z tych sytuacji, o których mowa w art. 6 powołanej ustawy w sprawie nie zachodziła.

Skoro zaś powodem zaprzestania dostaw energii elektrycznej było rozwiązanie umowy o jej dostawę, to ocena tej podstawy, to jest czy rozwiązanie umowy o sprzedaż energii elektrycznej było zgodne z prawem należy do sądu cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III SK 35/07).

Powyższe podstawy zaskarżonego wyroku w żadnym razie nie przedstawiają się jako „oczywiście bezzasadne”.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekcji Kancelarii Wydziału